

jeg i Forening med flere andre Medlemmer har troet at burde optage et Par af de ved Sagens 2den Behandling stillede Vædringsforslag, som da blev forfattet, idet vi nemlig have tilladt os at stille Vædringsforslag til §§ 7 og 12. Desuden have vi tilladt os at stille et Vædringsforslag til § 2, idet denne Paragraf, som de Herrer ville vide, frembyder nogen Tvivl om, hvorledes den er at forstaa. Grunden til, at vi have stillet dette Vædringsforslag, er de forskellige Udtalelser, som kom frem her ved Sagens 2den Behandling, og som tydede paa, at der var en forskjellig Opfattelse af Paragrafens første Punktum. Nogle Medlemmer mente nemlig, at saa at sige alle Forbrugsforeninger ville blive betragtede som Næringsdrivende, og at de som Følge deraf skulde løse Næringsbevis, ja endog svare Næringsafgift, medens andre ærede Medlemmer derimod mente, at det var Noget, der ikke kunde være Rante eller Tale om, men at det kun var saadanne Forbrugsforeninger, som nærmest maatte stilles ved Siden af Interessentfaber, Handelsfirmaer eller Bignende, der kom til at svare Næringsafgift. Det er derfor forekommet os nødvendigt at tilspøe en Bestemmelse, hvorefter de Forbrugsforeninger, hvis Formaal blot er at uddele Varer til Medlemmer, ikke skulde komme ind under denne Kategori, at de skulde betragtes som Næringsdrivende og altsaa ikke være forpligtede til at løse Næringsbevis eller svare Afgift. Det er disse Grunde, som have ledet i alt Fald en hel Del af Forslagsstillerne til at stille dette Vædringsforslag, og jeg kan heller ikke tro, at den høitagtede Indenrigsminister eller den ærede Ordfører kan have noget Besentligt imod dette Forslag, hvilket jeg betragter som meget uskyldigt efter de Udtalelser, som kom frem under Sagens 2den Behandling. — Vædringsforslaget under Nr. 2 er stillet til § 7, og er jo et af dem, der bleve forfattede her ved Sagens 2den Behandling. Det er forekommet os, at det er urigtigt, ja maasse ogsaa ubilligt, at man paa en Tid, da de fleste Kjøbstæder, tør jeg vistnok sige, ønske at beholde Krammæderne, vilde lade dem falde bort om kort Tid. Af de Forhandlinger, der ere førte i Obense, vil man se, at den overveiende Del af de valgte Delegerede fra Kjøbstæderne vare for at bibeholde Krammæderne, og jeg tror — det er min egen personlige Opfattelse — at det i alt Fald for de mindre Kjøbstæder vil være en Fordel at bibeholde dem. Paa den anden Side tror jeg ogsaa, det vil være en Fordel for enkelte Gaandværkere paa Landet, der ville have lettere ved at afsætte deres Fabrikata eller Varer paa disse Markeder end ved almindelige Udsalgstæder i deres Hjem. Jeg skal derfor ogsaa anbefale dette Forslag paa det Bedste. — Vædringsforslaget under Nr. 3, der er stillet til § 12, gaar ud paa, at Indenrigsministeren skal beholde Bevillingsmyndighed med Hensyn til Bestemmel-

serne i Næringsloven af 29de December 1857, §§ 28 og 54. Jeg skal indrømme, at jeg for mit eget personlige Vedkommende just ikke er nogen stor Ven af Bevillingsmyndighed, men jeg tror dog, at det i visse Tilfælde er heldigt at beholde den. Hvad Bevillingsmyndigheden med Hensyn til de nævnte Paragrafer angaar, vil jeg sige, at jeg for mit eget personlige Vedkommende hellere havde gaact en anden Vej, nemlig at ophæve det Sikringsbelte, som er opstillet omkring Kjøbstæderne. Det staar saaledes for mig, at vi, selv om vi vare gaaede dertil, ikke derved vilde vanskeliggjøre Kjøbstædernes Eksistens. Jeg tror nemlig ikke, at der vilde blive oprettet mange Handels-etablissementer eller Fabrikker i Nærheden af Kjøbstæderne, undtagen paa saadanne Steder, hvor særegne Forhold overveiende maatte tale derved. Det kan dog ikke negtes, at det koster ikke Lidet mere f. Ex. for en Handlende at nedsette sig paa Landet end i en Kjøbstad. Paa Landet maa han for det Første i Almindelighed bygge en Handelsleilighed, hvorimod han i Kjøbstæderne, i det Mindste paa mange Steder, har let ved at faae en Butik til Leie. For det Andet vide vi jo ogsaa, at Varerne blive dyrere ude paa Landet, paa Grund af daarligere Kommunikationsmidler, thi medens der til de fleste Kjøbstæder fører Jernvei eller Vandvei, maa den Handlende paa Landet, som f. Ex. nedsetter sig i en Afstand af 1 $\frac{1}{4}$ Mil fra nærmeste Kjøbstad, holde Hest og Bogn eller i alt Fald leie Befordring for at faae sine Varer transporterede hjem til sig. Jeg tror derfor, at der ikke vil blive oprettet Handels-etablissementer paa Landet paa andre Steder, end hvor det Naturlige taler derved, men hvor det er Tilfældet, synes det mig, det er unaturligt at forbyde saadanne Etablissemeters Oprettelse. Det er imidlertid en Selsølgge, at man ikke efter de Anskuelser, der ere tilfede ikke blot i dette, men ogsaa i det andet Tilfælde, kan gaa den Vej, men det forekommer mig, det vilde være meget beynnderligt, om man ikke vilde tillade, at Indenrigsministeren beholder den omhandlede Bemyndigelse. Det kan ikke negtes, at der ved de forøgede og nye Kommunikationsmidler vil fremkomme mange Punkter, hvor det vilde være ønskeligt at faae Handels-etablissementer oprettede, eller hvor i alt Fald en enkelt Handlende kunde faae Lov til at nedsette sig. Jeg tror, det vilde være uheldigt, dersom det skulde være nødvendigt, at der, hver Gang, der indkom et Andragende derom her til Rigsdagen eller maasse til Ministeriet, skulde forelægges et Lovforslag, for at en Handlende kunde faae Lov til at nedsette sig paa et saadant Sted. Jeg tror fremdeles, at der, hvis Ministeren ikke vilde tage saadanne Andragender til Følge og forelægges Lovforslag i den Retning, her i Tilfældet vilde blive taget Initiativet til mange saadanne Smaalove, men det vilde efter min Mening slet ikke være ønskeligt. Det er af disse Grunde;